

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

1. DUBNA 2018

Z obsahu:

**Slavení Eucharistie –
Otčenáš a lámání chleba**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 14. března 2018
- strana 2 -

Svatá Marie Egyptská
Libor Rösner
- strana 4 -

Kdo uvěří, bude spasen
P. M. Piotrowski TChr
- strana 5 -

Tvrdá obžaloba nás všech
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 7 -

**Významná poutní místa
byla prohlášena za národní
kulturní památky**
- strana 9 -

**Převoz ostatků kardinála
Berana do ČR**
- strana 9 -

**Ani oko nevidělo...
(21 - dokončení)**
F. J. Boudreaux SJ
- strana 10 -

**O svatém
velikonočním svátku**
- strana 11 -

**Asia Bibi se může
ve vězení modlit
s růžencem od papeže**
- strana 12 -

Noël Coypel (1628–1707): Zmrtvýchvstání

Slavení Eucharistie – Otčenáš a lámání chleba (Lk 24,29–31)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

14. března 2018, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme katechezi o mši svaté. Při Poslední večeři, jak víme, vzal Ježíš chléb a kalich vína, vzdal díky Bohu a „lámal chléb“. Tomuto úkonu odpovídá v mešní eucharistické bohoslužbě *lámání chleba*, jemuž předchází modlitba, které nás naučil Pán, čili *Otče náš*.

Tak začínají obřady přijímání, které prodlužují chválu a prosbu eucharistické modlitby společnou recitací „Otče náš“. Není to jedna z mnoha křesťanských modliteb, nýbrž modlitba Božích dětí. Je to velkolepá modlitba k našemu Otcí, které nás naučil Ježíš. Obdrželi jsme ji v den svého křtu. Otčenáš umožňuje, aby se v nás rozeznělo totéž citění, které bylo v Ježíši Kristu. Když se modlíme „Otče náš“, modlíme se, jako to činil Ježíš. Tuto

modlitbu složil Ježíš a naučil nás ji, když Mu učedníci řekli: „Nauč nás modlit se.“ A Ježíš se takto modlil. Je krásné modlit se jako Ježíš. Podle jeho božského učení se odvažujeme obrátit se k Bohu oslovením „Otče“, protože jsme znovu zrozeni jako jeho děti skrze vodu a Ducha Svatého (srov. Ef 1,5). Vpravdě nikdo by Ho nemohl oslovit důvěrně „Abba“ – „Otče“, kdyby nebyl zrozen z Boha a nedostal Ducha, jak učí svatý Pavel (srov. Řím 8,15). Musíme si uvědomit, že nikdo by nemohl říkat „Otče“, kdyby nedostal Ducha. Kolikrát jen lidé říkají „Otče náš“, ale nevědí, co říkají. Ano, je to Otec, ale když říkáš „Otče“, cítíš, že je Otcem, tvým Otcem a Otcem lidstva, Otcem Ježíše Krista? Máš vztah k tomuto Otcí? Modlíme-li se „Otče náš“, spojujeme se s Otcem,

kteří nás má rád, ale je to Duch, který nám umožňuje toto spojení, toto citění, že jsme Boží děti.

Jaká jiná modlitba než ta, které nás naučil Ježíš, by nás mohla připravit ke svátostnému společenství s Ním? Mimo mši se Otčenáš modlí také v ranních a večerních chválách. Boží dětství a bliženské bratrství tak dávají našim dnům křesťanský ráz.

V modlitbě Páně žádáme o „vezdejší“ chléb, který křesťanům především připomíná chléb eucharistický, potřebný k tomu, abychom žili jako Boží děti. Prosíme „za očistění od hříchů“, a abychom byli hodni přijmout Boží odpuštění, zavazujeme se odpuštit tomu, kdo ublížil nám. To

Pokračování na str. 8

„Proč vy křesťané si to držíte pro sebe, proč o tom nehovoříte celému světu?“ Možná tato výčitka zachráněné dívky vůči misionáři, jejímu zachráněcí, (str. 7–8) se může zdát příliš tvrdá. Vždyť přece hlásáme světu, že Trojediný Bůh je Stvořitelem veškerenstva, že Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nás svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním vykoupil z otroctví hříchu a smrti... Jenomže: zkusme si vzpomenout, kolikrát jsme s někým hovořili naprosto otevřeně o své víře a přitom předložili i jasné slovo o podstatě katolické víry. A kolikrát jsme se raději stáhli. Statistika by zřejmě byla neúprosná... A přitom svět naše svědectví tolik potřebuje! Nebojme se aspoň tehdy, když máme před sebou vhodnou příležitost a otevřené srdce.

Někdy může k obrácení lidské duše přispět touha po zážitku či obyčejná zvědavost, jak tomu bylo u světky pouště, Marie Egyptské. (str. 4–5) A obvykle proměna takové duše je natolik radikální, že člověk je schopen oplakávat své hříchy až do smrti. O těchto lidech pak bezpochyby platí: Kdo uvěří, bude spasen. Nechápejme to jen ve smyslu víry

Editorial

v Ježíšovu výkupnou smrt na kříži a jeho zmrtvýchvstání, jak by se na první pohled mohlo zdát z textu P. Mieczysława Piotrowského TChr. (str. 5–6) Je třeba jít ještě dále, do důsledků Ježíšova výkupného díla. Konečně, v závěru své úvahy tak činí i P. Piotrowski, když vyvozuje, co nejen pro katolického křesťana, ale i pro každého člověka znamená Ježíšova smrt a vzkříšení: odpuštění hříchů, osvobození od všech zotročení a závislostí, obdarování věčným životem a nekonečnou láskou ve svátosti pokání a v Eucharistii. A ten, kdo při zpovědi upřímně vyzná své hříchy a s čistým srdcem přijme živého Ježíše ve svätém přijímání, pak dostává protijed na smrt a záruku svého zmrtvýchvstání. Jen je nutné vytrvat až do konce...

Odměnou je pak život věčný v nebeské slávě. Tam už smrt nemá vládu, protože spravedliví jsou navěky živi a jejich odplatou je blažená účast na Hospodinově slávě. (str. 10–12) A to je konečně

vítězství nad hříchem a smrtí, jež nám zvěstují Ježíšův kříž a prázdný hrob! Ať tedy slavné Kristovo vzkříšení každou naši tmu ve světlo promění!

Milí čtenáři Světa!

Zvěstujeme Vám s radostí, že existuje nicím nepřekonaná a nenahraditelná naděje pro náš svět, pro všechny lidi, pro dosažení věčného štěstí každé lidské duše: Ježíš Kristus ukřížovaný a zmrtvýchvstalý! Ten, kdo v této naději zakotví, nebude zklamán, a bude-li s Ježíšem žít každý svůj okamžik, jistě dojde spásy!

Přijměte tedy naše velikonoční přání, aby Trojediný Bůh, jehož dílo spásy bylo tak slavně završeno, byl oslaven i v životě každého z nás. A skrze nás aby se Boží království šířilo i do srdcí dalších lidí.

Kéž nám v tom pomáhá Panna Maria, ta, do jejíhož klína bylo položeno Ježíšovo mrtvé tělo, ta, která stojí v čele boje proti satanovi, svědci lidských duší.

*Milostiplný čas oslav
Ježíšova vzkříšení!*

Daniel Dehner

Musíš si přivstat, chceš-li být svědkem události v den největšího zlomu lidských dějin. Zbožné ženy by tě neměly zahanbit. Ještě za tmy se chystají k Ježíšovu hrobu. Vidíš na nich, jak opravdová láska přemáhá bolest a strach. Přidruží se k té, která spěchá napřed. Po nejdelší a nejsmutnější sobotě se Marie Magdalská nemůže dočkat, kdy bude moci vyjít za město a vrátit se na místo, kde leží její Pán. Těto ženě jde o více než o obřadní pomazání, na které v pátečním spěchu zbylo málo času. Především chce být u Toho, koho miluje. Neumí si představit, že by byla jinde než tam, kde je Pán. Zkušenost srdce jí napovídá, že láska, kterou v sobě chová, musí mít své pokračování, i když rozum ještě nemůže pochopit, jaké.

Ale skutečnost, že hrob je prázdný, se netýká jenom jí. Pomyslí především na apoštoly. Proč běží právě pro Petra a pro Jana? Jestliže Petr se po Pánově odchodu stává podle jeho odkazu hlavou společenství, pak Jan je jeho srdcem. Proč by mu jinak Pán svěřil svou Matku? Marie Magdalská již dříve v Janovi vytušila spřízněnou duši, jednu mezi všemi, se kterou může nejspíš sdílet to, co cítí a prožívá.

Divíš se, že čím více se tito dva apoštolové blíží k zahradě na Kalvárii, tím více se zrychluje jejich krok? Jestliže Janovi nakonec ani nestačíš, není to jen pro jeho mládí. I on spěchá podobně jako Marie především na křídlech lásky hledat svého Pána, na jehož srdce mohl položit svou hlavu. Jaká by to byla láska, která by nechtěla být na místě první?

Nahlédni s Janem do otevřeného hrobu. Pohled do prázdného prostoru prosvětleného prvními paprsky velikonočního jitra překonává to, co slyšel od Marie. Z toho, co spatřil, je více než zřejmé: z hrobu nebylo vyneseno mrtvé tělo. Plátno, do kterého v pátek spěšně zavinuli Pána, zůstává nerozložené na místě, kam Pána položili. Jestliže tu Ježíš není, musel vyjít sám a musel vyjít jako živý.

Jan nemá odvahu vstoupit do hrobu, jako by se bál, že naruší ten ohromující důkaz, ale nemá ani odvahu vyslovit to, co si myslí.

Ustup spolu s ním stranou a uvolni místo Petrovi s vědomím, že právě jemu přísluší, aby na toto slavné místo vstoupil jako první ze všech svědků. I on zůstává ohromen. Jak zvolna a těžce se rodí velikonoční radost! Není lehké přijmout skutečnost, že ta překvapující prázdnota je ve skutečnosti svědectvím největšího daru. Je těžké jej pochopit právě pro jeho nesmírnost, která se vymyká veškeré dosavadní lidské zkušenosti. Ale proč by nás Bůh nemohl obdarovat darem větším, než jsme schopni pochopit?

Petře a Jane, vy jste to nečekali? Tři roky vás Ježíš připravoval na tento veliký okamžik. Byla to jedna z těch věcí, kterou vám říkal zcela otevřeně: *Vám je dáno znát tajemství nebeského království.*⁽¹⁾ Jen si vzpomeňte, co vám řekl, když jste sestupovali z hory po Pánově proměnění: *abyste nikomu nevypravovali, co jste viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.*⁽²⁾ Nepoučoval vás pak, když jste chodili po Galileji: *Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dny po své smrti vstane.*⁽³⁾ Nevzal si vás cestou do Jeruzaléma stranou a neřekl vám: *Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům zákona. Odsoudí ho k smrti, vydají ho pohanům a budou se mu posmívat a plivat na něj, zbičují a zabijí ho, ale po třech dnech vstane.*⁽⁴⁾ Mohl Ježíš mluvit jasněji?

Proč mlčíte?
Jak je zřejmé, ani oni z toho nerozuměli ničemu⁽⁵⁾, jeho slova jim připadala jako plané řeči⁽⁶⁾. Uvědom si proto jednu věc: že jsi schopen nechápat a nevnímat i tu nejjasnější Ježíšovu řeč. Odmítavý postoj tvé přirozenosti a tvých návyků může být tak silný, že *budeš ušima poslouchat, a nepochopíš, očima budeš hledět, a neuvidíš.*⁽⁷⁾ Co to znamená? Otevřít se velikonoční víře znamená zapomenout na sebe a přijmout všechno, co překračuje Boží moc. Boží dary nemůžeš chtít pojmout do své omezenosti, ale naopak, pro jejich nesmírnost se musíš jimi nechat uchvátit a vstupovat do nich s pokorou jako do tajemného hrobního prostoru. Odvykni si spoléhat jen na jistotu svých soudů, na hranice svých měřítek,

Den Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dosud nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1-4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval,

Dokončení na str. 13

na svá lidská přání, ale ustavičně se ptej: Můj Pane, slyším tě tak, jak mám slyšet? Vidím tak, jak mám vidět? Chápu tak, jak mám chápat?

Můj Ježíši, uděl mi milost, ať odcházím od tvého slavného hrobu poučen, že nikdy nemohu být dost pokorný. Mám-li ti porozumět, musím pochopit, že sám od sebe nejsem schopen pochopit vůbec nic.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 13,11; ⁽²⁾ srov. Mk 9,9; ⁽³⁾ Mk 9,31;

⁽⁴⁾ Mk 10,33-34; ⁽⁵⁾ Lk 18,34; ⁽⁶⁾ Lk 24,11;

⁽⁷⁾ srov. Mt 13,14

Svatá Marie Egyptská

Jmenovala se Marie, stejně jako slavná evangelijní kajčnice. Sdílela s ní prakticky totožný osud: dlouho se živila tělem, až se v jednom okamžiku obrátila a dala se na cestu pokání. A byla to jiná žena tohoto jména, jež stála u radikální změny, která se s Marií Egyptskou udála – svatá Panna panen.

Narodila se pravděpodobně v roce 344 v křesťanské rodině v dnešním Egyptě. Rodiče ji nechali pokřtít a vychovávali ve víře, avšak Marie se někdy ve 12 letech rozešla nejen s nimi, nýbrž i se ctnostným způsobem života. Něco jako by se v ní zlomilo... Podle některých životopisů se před ní pomalu rýsovala vidina příštího snatku, ale ona všechny představy o své budoucnosti smazala pohoršlivým sexuálním poměrem s jedním mužem, takže ze svatby sešlo.

Marie se tím netrápila, utekla do Alexandrie a tam vedla i na tehdejší poměry dosti nevázaný život. Začala se živit nejstarším řemeslem; přitom podle všeho u ní nešlo „jenom“ o výdělek, ale i o zjevnou závislost na sexu. Plných 17 let se takto prostřednictvím prostituce oddávala nezřízenému chtíči, plných 17 let ukájela k pohoršení celého města své smyslné choutky v náručích stovek mužů. Očividně tak světu hlásala heslo „Carpe diem“ a přesně v jeho duchu si užívala tělesného života plnými doušky.

Do tohoto užívání asi spadala i Mariina potřeba poznat či mít vše, co si zamane. Proto jednoho dne z náhlého popudu vstoupila na loď mířící do Svaté země, aby spolu s poutníky tentokrát ukojila svou zvědavost a navštívila Jeruzalém. Penězi za cestu platit nemusela, lodníkům splácela přepravu jinak, tj. jak uměla nejlépe a jak jí to bylo nejbližší... Dokonce ještě ve Svatém městě Jeruzalémě pokračovala alexandrijská nymfomanka v počinech bezuzdné vášně a nechávala si za toto potěšení platit.

Potom ale nadešel svátek Povýšení svatého Kříže, kvůli němuž (nejen) alexandrijská křesťanka do Jeruzaléma vyplula. Zástupy poutníků zbožně vcházely do baziliky Božího hrobu, v níž byl uchováván kříž, na němž umřel Spasitel světa. Marie se, puze na rostoucí zvědavost, vtěsnila do davu. Chtěla vidět obřady, avšak čistě jen kvůli jejich přitažlivé vizuální stránce.

Sama se vyšňořila, aby přede všemi vystavila na odiv svůj půvab: do vlasů si vetkla růži, krk si přizdobila náhrdelníkem z perel. Když však chtěla z nádvoří chrámu vklouznout spolu s ostatními dovnitř do baziliky, jakási neznámá tajemná síla ji odtlačila zpět. To se opakovalo ještě několikrát – Marie se pokusila učinit pár kroků směrem ke vchodu do svatyně, ale opětovně byla onou silou odtlačena ven, zatímco ostatní normálně vcházeli dovnitř.

Stoupla si do rohu nádvoří. Nevěděla, co se děje. Začala překotně uvažovat, co to má znamenat, když se jí náhle dostalo osvětlení: obtížena tolikerými hříchy není hodna, aby se přiblížila ke Spasitelovu kříži. V jedné jediné vteřině se obrátila. Zaplavila ji obrovská vlna lítosti nad sebou a svými hříchy, padla na kolena a rozeštkala se. V slzách pozdvihla oči vzhůru a užřela obraz Panny Marie. Vytanulo jí na mysl, že je Nejsvětější Panna nazývána

Svatá Marie Egyptská

Matkou milosrdenství a Útočištěm hříšníků. „*Matko milosrdenství,*“ zvolala, „*slituj se nade mnou, vždyť mám jako největší hříšnice právo na tvé prostřednictví! Víím, že si to nezasloužím, ale prosím, ujmí se mne a vyžádej mi milost, abych mohla uctít svatý kříž, na kterém za mne tvůj Syn a můj Spasitel prolil svou krev. Chci se změnit a třeba až do smrti oplakávat své hříchy.*“

*Sv. Marie Egyptská
žila v poušti dlouhá desetiletí
sama samotinká.
Až v roce 420 se dostala
do kontaktu s člověkem.
Jmenoval se Zosimos
a byl to vážený mnich
jednoho z mnoha klášterů
ve Svaté zemi.*

Neviditelná odpudivá vnější síla se ztratila a Marie pocítila, že jí nic nebrání vejít do baziliky. Zlíbala prach na podlaze posvátného místa, strhla si z krku náhrdelník a růži z vlasů a položila oboje k patce kříže, který pak také zlíbala. S pocity bezbřehé lásky ke Kristu a s vědomím, že Dobrý pastýř přijímá ztracené ovce, strávila pak bohoslužbu na kolenou. Po ní zaslechla ve svém srdci hlas: „*Překroč Jordán a dojdeš pokoje.*“

Marie neotálela, koupila si tři chleby a vykročila směrem k řece. Nic jí nebránilo, nic ji nezatačovalo zpět, naopak spěchala, aby u Jordánu byla co nejdříve. Před setměním dorazila ke kostelu sv. Jana Křtitele, jenž stál u řeky Jordánu. V něm probdělala noc na kolenou, oplakávajíc svou hříšnou minulost, ráno se vyzpovídala, přijala svátostného Krista a odešla za Jordán do pouště. Tam strávila zbytek svého života a celou tu dobu se živila kořinky a naději v Boží milosrdenství, v jeho pomoc a lásku.

Prvních 17 let pobytu na poušti čelila Marie útokům Zlého, který ji chtěl strhnout zpět do propasti hříchu; 17 let jako protiváha oněm předchozím 17 letům z otěží puštěného nespoutaného chtíče. Bylo to 17 let tuhých vnitřních bojů, bojů s vlastní tělesností, kterou si musela dennodenně podrobovat. Velkou, neocenitelnou pomocnicí jí v této obraně proti svodům Satanovým byla Matka Boží, kterou neustále vzývala. A Nejsvětější Pan-

Kdo uvěří, bude spasen

Víra v Kristovo zmrtvýchvstání se opírá o konkrétní fakta, která mohou všichni lidé poznat, díky nim uvěřit a navázat osobní vztah se zmrtvýchvstalým Pánem.

na, „strašná jak vojsko pod praporcei“, neopustila tuto svou maličkou, byla jí štítem a pomáhala jí celých 17 let odolávat četným pokušením odvěkého nepřítele. Nakonec nad nimi Marie zvítězila a zbytek života jim už nemusela vzdorovat.

Prostřednictvím překonaných pokusů a přetvořením své minulosti tak Marie dospěla ke svatosti. Bůh použil její někdejší špatnosti, aby ji učinil svatou. Vědomí oblundné hříšnosti let minulých přimělo alexandrijskou kajicnici k pokornému odvracení se od sebe samé. S námahou přemožená tělesnost ji skrz naskrz produchovněla a uschoptila k duchovnímu spojování se s Pánem.

Žila tam v poušti dlouhá desetiletí sama samotinká. Až v roce 420 se dostala do kontaktu s člověkem. Jmenoval se Zosimos a byl to vážený mnich jednoho z mnoha klášterů ve Svaté zemi. Jednou při modlitbě pocítil vnitřní pnutí ženoucí ho na poušť a něco uvnitř mu říkalo, že tam pozná, jak různorodé Boží cesty vedou ke spáse. Na začátku postního období se tedy vypravil na jordánskou poušť a několik dní se tam oddával modlitbě a rozjímaní. A pak spatřil Marii.

Tatam byla její někdejší krása a mládost. Před zbožným mnichem se objevila sluncem osmahnutá stařena vypadající jako přízrak. V Božím jméně ji zapřísahal, ať mu prozradí, co je zač. K jeho velkému úžasu jej Marie oslovila jménem, ač jej nikdy předtím neviděla, a požádala jej o kus oděvu, aby jím přikryla svou nahotu a mohla s ním hovořit. Představila se, vypověděla mu svůj životní příběh, popsala své obrácení i povahu vnitřních bojů a dodala, že už 47 let žije zde na poušti v plné odevzdanosti do Boží náruče.

Ohromený Zosimos Marii vyzpovídal a vrátil se do svého domovského kláštera, aby staříčké poustevnici přinesl na Zelený čtvrtek svaté přijímání, jak o to prosila. Marie tak po téměř půl století přijala Toho, s kým celou tu dobu nepřetržitě rozmlouvala. Požádala pak Zosima, aby jí za rok, opět na Zelený čtvrtek, přinesl Krista v Eucharistii, ale již se ho nedočkala. Zosimos v onom roce 421 našel jen mrtvé tělo a u něj tabulku s prosbou, aby ji pohřbil. Podle legendy mu hrob pomohl vyhrabat lev, který se tam znenadání objevil. Proto bývá svatá Marie Egyptská zobrazována právě s králem zvířat.

Ježíš Kristus opravdu zemřel a vstal z mrtvých, aby dal každému člověku podíl na svém konečném vítězství nad smrtí, satanem a hříchem. Bez víry ve zmrtvýchvstání Krista není spásy. Proto Pán Ježíš říká: „Ten, kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen; ten, kdo neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,16)

Můžeme si být jisti, že texty Nového zákona podávají věrně zprávu o Ježíšově učení, dramatu jeho smrti i radostné pravdě o jeho zmrtvýchvstání. Ty texty byly napsány lidmi, kteří byli buď sami očitymi svědky Kristova působení, nebo věrně předkládali výpovědi osob, které Ho doprovázely během jeho pozemského života. Písmo svaté je pravdivým zdrojem informací o Ježíšově životě, učení, smrti a zmrtvýchvstání. Profesor Clark H. Pinnock takto píše o věrohodnosti Bible: „Není žádný jiný dokument, výtvar antického světa, který by byl potvrzen tak nádherným uspořádáním textových a historických důkazů a který by představoval tak skvělý zdroj historických údajů, jež je možné rozumně využít. Soudný [člověk] nemůže takový poklad odmítnout. Skepticismus týkající se historických textů potvrzujících hodnověrnost křesťanství se opírá o neracionální předsudek vůči nadpřirozenosti.“ (C. Pinnock, *Set Forth Your Case*, „The Craig Press“, New Jersey 1968, s. 58; cit. in: J. McDowell, *Ježus, Více než ciesa*)

Vědecká analýza evangelních textů hovořících o zmrtvýchvstání Krista proka-

zuje, že ony podávají historickou pravdu o tom, co se skutečně událo. Objektivní historická bádání docházejí k potvrzení skutečnosti Kristova zmrtvýchvstání. Všichni ti, kteří tento fakt odmítají, se řídí předsudky, pověrami a předem stanovenými tvrzeními, a ne objektivními argumenty.

„Víra prvotního společenství věřících je založena na svědectví konkrétních lidí, křesťanům známých a většinou ještě mezi nimi žijících. Těmito svědky Kristova zmrtvýchvstání je především Petr s Dvanácti, avšak nejen oni: Pavel jasně mluví o více než pěti stech osobách, kterým se Ježíš zjevil najednou, kromě toho Jakubovi a všem apoštolům.“ (*Katechismus katolické církve*, 642)

„Věřím pouze svědkům, kteří se nechali zabít,“ napsal Blaise Pascal v návaznosti na skutečnost, že téměř všichni apoštolové zemřeli mučednickou smrtí za to, že hlásali pravdu o zmrtvýchvstání Krista.

Temnoty víry podmínkou svobody

Radostná pravda, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a žije, že uzdravuje, proměňuje lidská srdce ve svátostech, je výzvou adresovanou naší svobodě. Pán Bůh nám dává dostačující množství přesvědčujících znamení i světla, abychom mohli uvěřit. Zůstává však „Bohem skrytým“ (srov. Iz 45,15), dostupným v „temnotách víry“, protože jenom tehdy ve vztahu s Ním jsme svobodní a schopni lásky.

Věřící modlící se u Kamene pomazání v bazilice Hrobu Páně v Jeruzalémě

Víra je nutnou podmínkou pro to, abychom byli svobodní a mohli milovat. Proto Pán Bůh, když se zjevuje, zůstává Bohem skrytým. Kdyby se objevil v celém svém majestátu všemohoucnosti a nádhery, tak by nás všechny otrocky spoutal. Jenomže Pán Bůh nechce mít otroky, ale svobodné lidi, kteří skrze obtíže víry s Ním navážou vztah lásky. „Skrývám se, abych nezotročil nádhrou svého daru,“ říkal Pán Ježíš Alici Lenczewské. „Toužím pro vás po takovém štěstí, jaké si nikdo z lidí nedokáže představit a prožít.“

Ježíš Kristus nám dává výrazná znamení, která ukazují, že On skutečně vstal z mrtvých a je s námi, ale ta znamení nikoho nenutí přijmout pravdu o jeho zmrtvýchvstání. Vždycky se dá najít dostatečný počet nevědoucích, aby se tím vysvětlovala vlastní absence víry. Musíme však pamatovat na to, že v mnoha případech hlavní příčina nevíry ve zmrtvýchvstání tkví v neochotě radikálně skoncovat s hříchem a žít ve shodě s Desaterem i s evangeliem.

Jonášovo znamení

Ježíš Kristus říkal, že lidem nebude dáno jiné znamení než znamení Jonášovo – a že to znamení musí postačit k obrácení, k pokání a ke změně života (srov. Mt 12,39–42). Podobně jako Jonáš, který tři dny pobýval v nitru veliké ryby, stejně tak Ježíš po své smrti byl uložen do hrobu, aby třetího dne vstal z mrtvých, přemohl smrt i satana. Ve chvíli zmrtvýchvstání nám Ježíš zanechal otisk celého svého těla ve fotografickém negativu na plátně, ve kterém byl po smrti zavinutý, a otisk své vzkříšené tváře na šátku z jemné tkaniny, která byla položena v hrobě na jeho hlavě. Klaus Berger, vynikající německý biblista, napsal: „Podle židovské tradice, aby bylo něco dokázáno před soudem, bylo zapotřebí uvést dva svědky. A tu přece máme dva svědky – Jana a Petra, ale rovněž dva důkazy – dva kousky plátna: Turínské plátno a Tvář z Manoppella. Jsou to tedy dva věčné důkazy zmrtvýchvstání. Zmrtvýchvstání je faktem, není to teologická metafora. Zmrtvýchvstání je skutečnost.“

Svatý Jan Pavel II. řekl, že musíme přijmout argumenty mnoha učenců, že svaté Turínské plátno je „nejneobvyklejším svědkem Paschy: umučení, smrti i zmrtvýchvstání. Němý, ale zároveň překvapivě

výmluvný svědek!“ (13. dubna 1980) Zmíněný filosof Blaise Pascal napsal: „Posledním krokem rozumu je uznání Tajemství; je rozumný souhlas s tím, že existuje mnoho věcí, které převyšují rozum.“

V prosinci roku 2011 Italská národní agentura ENEA z Centra jaderného výzkumu ve Frascati u Říma prohlásila, že po pěti letech intenzivního bádání není současná věda schopna vysvětlit vznik obrazu, který je vidět na Turínském plátně.

Vědci spočítali, že tajemný záblesk energie, kterým došlo ke vzniku otisku na Plátně, měl sílu 34 bilionů watů ultrafialového záření ve vakuu. V současnosti na světě neexistuje zařízení, které by mohlo vytvořit záření o takové síle. Nejnovější přístroje mohou vytvořit záření o síle několika miliard watů UV ve vakuu.

Myrha přítomná ve vonných mastech, kterými bylo pomazáno Ježíšovo tělo, způsobila přilepení plátna k tělu a aloe způsobilo částečné rozpuštění zaschlé krve. To umožnilo odborníkům soudního lékařství potvrdit, že Ježíšovo tělo bylo do Plátna zabaleno dvě a půl hodiny po smrti a nezůstalo v něm déle než 36 hodin, aniž zanechalo nějaké stopy posmrtného rozkladu. Na Plátně jsou vidět nenarušené sraženiny krve a nejsou na něm stopy odtrhávání plátna od těla, a tedy zcela jistě nikdo tělo z Plátna nevyjímá. Jakým způsobem tedy proniklo lněnou tkaninu, aniž narušilo její strukturu? Odkud pocházelo záření, které způsobilo ustálení na Plátně neuvěřitelného, trojrozměrného zobrazení celého těla? Jediným rozumným objasněním je tu Ježíšovo zmrtvýchvstání.

Zobrazení mrtvého Ježíšova těla na Plátně a otisk jeho vzkříšené tváře na Šátku z Manoppella jsou pro nás Jonášovým znamením, výzvou k obrácení, které dnes Ježíš směřuje ke každému z nás. Kristus touží, abychom uvěřili, že On skutečně vstal z mrtvých, abychom otevřeli srdce jeho nekonečnému milosrdenství a navázali s ním osobní kontakt v modlitbě, a obzvláště ve svátostech pokání a v Eucharistii. Ježíš opravdu zemřel a vstal z mrtvých a je s námi, aby nás osvobodil z otroctví hříchů a dovedl do nebe.

Skutečnost, která překračuje dějiny

Nový zákon ukazuje zmrtvýchvstání Krista jako událost jedinečnou a neopa-

kovatelnou. Je zakořeněná v dějinách, a zároveň je překračuje, poněvadž se vztahuje ke sféře nadpřirozené, vymykající se vědeckému poznání. Nikdo z lidí totiž nebyl svědkem samotné skutečnosti zmrtvýchvstání. Uskutečnilo se v hrobě zapečetěném a hlídaném strážemi poslanými ze svatyně. Velekněží se obávali, „aby nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: »On vstal z mrtvých!« Tento poslední podvod by byl horší než první.“ (Mt 27,64) Zmrtvýchvstalý Ježíš se nevrací do pozemského života, jako tomu bylo v případě vzkříšení Lazara, mládence z Naimu nebo Jairovy dcery, kteří museli později znovu zemřít. Kristovo zmrtvýchvstání je přejitím jeho lidství ze smrti do plné účasti na tajemství života Nejsvětější Trojice. Je to společné dílo Otce, Syna i Ducha Svatého, které zjevuje všemohoucnost Boha v Trojici Jediného (srov. 2 Kor 13,4; Kol 2,12; Flp 3,10). Kristovo zmrtvýchvstání potvrzuje všechno, co On učil a dělal v době svého pozemského života, a především tvoří neochvějný důkaz toho, že Ježíš je opravdovým Bohem. Sanhedrin Ježíše odsoudil na smrt proto, že On tvrdil, že je Bohem. Zmrtvýchvstání stvrdilo, že Ježíš je skutečně Bohem a že si správně připsal jméno Boha: „Dříve než kdy byl Abrahám, JÁ JSEM.“ (Jan 8,58) „JÁ JSEM“, čili skutečný Bůh a zároveň skutečný člověk, ve kterém „tělesně přebývá veškerá Plnost Božství“ (Kol 2,9).

Kristovo zmrtvýchvstání je faktem, který překračuje dějiny. Zmrtvýchvstalý Kristus je s námi ve společenství katolické církve. Odpouští nám všechny hříchy, osvobozuje nás od všech zotročení a závislostí, obdarovává nás svým zmrtvýchvstalým životem a láskou ve svátosti pokání a v Eucharistii. Jestliže ve zpovědi upřímně vyznáme svoje hříchy a s čistým srdcem přijmeme Ježíše ve svatém přijímání, dostáváme „lék na nesmrtelnost, antidotum na smrt“, záruku našeho zmrtvýchvstání. „Kdo se živí Kristem v Eucharistii,“ píše svatý Jan Pavel II., „nemusí čekat na věčný život až po smrti: má jej už na zemi jako prvotinu budoucí plnosti, budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti.“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 18)

*Z Mithycie się! 2/2017 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Tvrdá obžaloba nás všech

Velikonoční úvaha o našem svědectví tomuto světu

Jistý misionář vypráví o tom, jak přišel do pohanské vesnice, kde se právě chystali obětovat pěknou mladou dívku pohanským bůžkům. Několik dní předtím ji hodili do vyschlé studny, kde v blátě a špině čekala, než hladová omdlí. Misionář ji potají vytáhl ze studně, umyl, oblékl a dal jí najíst. Ona se na něho celou tu dobu dívala s jistým podezřením. Nakonec se ho zeptala, proč ji zachránil, proč to všechno pro ni dělá?

Misionář jí začal vyprávět o jediném pravém Bohu, který všechny lidi stvořil pro život a ne pro smrt. Tedy také ji stvořil ne proto, aby zemřela, ale aby žila. Ba co víc, tentýž Bůh nás všechny miluje. On na náš svět poslal svého Syna a ten z lásky k nám zemřel, abychom my mohli věčně žít. – Tehdy mu děvče skočilo do řeči a řeklo: „Kdy se toto všechno stalo, co mi tady teď říkáte?“ Misionář jí řekl, že to bylo před dvěma tisíci roky. Tu děvče vykřiklo: „Proč vy křesťané si to držíte pro sebe, proč o tom nehovoříte celému světu?“ Slova této dívky jsou velkou a přímo hroznou obžalobou pro nás všechny. Největší a nejvážnější událostí lidské historie je právě příchod Boha mezi nás, který přišel v Ježíši Kristu, a mnozí o ní nevědí. Nevědí o ní nejen pohané, kteří žijí daleko od nás, ale také mnozí, kteří žijí s námi, s kterými se denně setkáváme.

V Louvru, ve starém sídle francouzských králů, je muzeum, v němž kromě jiných vzácných památek je i nádher-
ný velký kříž. Jednou mezi návštěvníky muzea byly i dvě dívky, které se zastavily u tohoto kříže a obdivovaly jej. Jedna z nich řekla: „Podívej se, jak velmi smutný je ten na tom kříži!“ Druhá jí odpověděla: „Bodejť by nebyl smutný. Ruce a nohy má přibité ke kříži a i na jeho hrudi je velká rána. Musel velmi mnoho trpět.“ A francouzský spisovatel a publicista Pierre L. Ermite k tomu poznamenává: „Kriste, ty jsi také za tato děvčata zemřel a ony tě ani neznají.“

Věru, je ještě mnoho lidí na tomto světě, kteří neznají Ježíše. A On jen proto se stal člověkem a přišel na naši zemi, po-

něvadž nás všechny miluje svojí nekonečnou láskou. Když žil na naší zemi, všude, kudy chodil, dobře činil. Nevědomé učil, nemocné uzdravoval, mrtvé křísil a hladovou krmil. Ježíš je ten největší Dar pro lidstvo, jaký nám Bůh dal. On trpěl a zemřel, aby dal náhradu za naše hříchy svému nebeskému Otci, avšak třetího dne vstal z mrtvých. On je naším Spasitelem, Vykupitelem, Zachráncem. On svým utrpením, svojí smrtí a svým vzkříšením nám vrátil to, co jsme my sami svými hříchy ztratili a už jsme nebyli nijak schopni to získat. On nám vrátil přátelství s Bohem, Boží synovství.

Tohoto největšího Dobrodince lidstva mnozí ještě neznají, mnozí o Něm ještě ani neslyšeli. Ba, jsou i takoví, kteří Ho sice neznají, ale proti Němu bojují, a to tak, že kdyby dnes přišel, byli by schopni Ho znovu ukřižovat.

Kdysi v New Yorku žil spisovatel Ingersoll, který rovněž svým perem a svým jazykem bojoval proti víře, proti Kristu i proti jeho církvi. Napsal několik bezbožných knih. Jednou ho pozvali na večírek, kam přišel i známý kněz, jenž byl horlivým kazatelem v New Yorku. Spisovatel si přisedl ke knězi a řekl mu: „Teď mám příležitost k tomu, abych si s vámi pohovořil o víře mezi čtyřma očima.“ Kněz mu řekl: „Dobře, ale nejprve si vyslechněte příhodu, jíž jsem byl svědkem cestou na tento večírek. Bylo to na předměstí. Kráčel jsem uličkou, která ještě není upravená a je na ní dost bláta. Předemnou šel starý a chromý člověk, který se opíral o svoji berlu, již měl pod svoji pravou paží a rukou si ji přidržoval. Z boční uličky vyšla skupina chlapců a ti se začali posmívat tomuto stařečkovi. On si jich nevsímal, jen spokojeně kráčel dále. A asi právě ten jeho klid je tak podráždil, že jeden z nich se rozběhl, kopl mu do berly, vyrazil mu ji z podpaží a stařeček padl do bláta.“ Spisovatel, který poslouchal kněze, si povzdechl: „Ničemové!“ Kněz se podíval na spisovatele, svým pohledem ho přeměřil a pokračoval: „Podobným ničemou jste také vy, pane spisovatel. Protože člověk se často dostává do

situace, kdy mu nepomůže ani věda, ani technika, ani bohatství, ba i lékaři jsou už bezradní v jeho případě a při životě ho udržuje už jen jeho víra, z níž čerpá svoji sílu i svoji naději. Tenkrát víra je pro něho onou berlou, o kterou se opírá, aby nepadl do bláta zoufalství. A vy, přáteli, mu tuto berlu vyrážíte svými knihami, jimiž se snažíte lidem ukrást jejich víru.“ Spisovatel zmlkl a ztratil chuť dělat si posměch z víry. Samozřejmě to, co tehdy vyslechl, mu dalo mnoho pro jeho život, neboť nakonec i on se stal věřícím a činil pokání za své hříchy a umíral jako kající.

Z víry v Krista, který nejen trpěl a zemřel, ale také třetího dne vstal z mrtvých, člověk čerpá sílu přežít i ty nejtěžší životní situace. Neboť víra nám hovoří nejen o smyslu a cíli člověka, ale ona nás posiluje silou samého Ježíše Krista, který přemohl svět, protože je všemohoucím Bohem, nejen pravým člověkem.

Byl silvestr. Přátelé se sešli, aby spolu očekávali nový rok. Jeden těsně před půlnocí vyzval své přátele, aby každý prozradil, co očekává od nového roku, jenž za několik minut začne. Jeden chtěl vyhrát peníze, jiný toužil po novém autě a každý z nich něco řekl, pouze jeden z nich byl potichu. Když ho vyzvali, aby i on prozradil své přání, řekl: „Já si nic nepřeji, jen to, aby Ježíš byl stále při mně v mém životě a potom i v mé smrti.“ Chtěli vysvětlit a on jim odpověděl: „Lékaři mi říkají, že mám před sebou už jen rok života. Moje nemoc mi více nedovolí žít.“ Až se jeden neudržel a řekl: „Prosím tě, jak potom můžeš být tak veselý a tak bezstarostně se s námi bavit, když víš, že máš smrt tak blízko před sebou?“ On odpověděl: „Nevím, zda pochopíš, co ti teď řeknu. Boží slovo říká: »Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.« (Řím 12,15) Já se snažím žít podle Božího slova. Protože se všichni radujete, snažím se radovat s vámi. Pochopitelně pro naši přirozenost není nic příjemného vědět, že za krátký čas zemřu. Ale já se snažím žít s Kristem, proto věřím, že také po smrti budu s Ním žít, a to věčně žít. A žít s Kristem, to už není nepříjemné, ale radostné.“

Člověk jen z víry ve Vzkříšeného čerpá svoji pevnou jistotu, že smrtí se život neodnímá, ale pouze mění. Tak nás ujišťuje i svatý Pavel, když píše: „Jako totiž

všichni umírají v Adamovi, tak všichni budou opět oživeni v Kristu.“ (1 Kor 15,22)

V době papeže Pia X. vládla ve světě velká duševní bída. Ze všech stran světa přicházely zprávy o nepokojích mezi národy a rasami. V těch časech vypukla také první světová válka, jež rozleptávala mír na celém světě. Jak už tomu bývá, s válkou se rozšiřovaly i nemravnost, hlad, různé nemoci, rostly řady invalidů, vdov a sirotků. Papež se radil se svými kardinály a snažil se najít kořeny všeho neštěstí na světě. Někteří kardinálové tvrdili, že jsou to neuspořádané rodiny, jiní tvrdili, že se velmi mnoho pije atd. Když už tomu nebylo konce, papež je pokorným hlasem přerušil a vyhlásil, že kořenem všeho neštěstí je, že „Bůh přišel na náš svět v Ježíši Kristu a svět ve své lhostejnosti si z toho nic nedělá“. Proto vyhlásil heslo: „Všechno obnovit v Kristu!“ To znamená tolik, že papež nás vyzval: Ať se v každém pokřtěném zjeví Kristus tomuto světu, a všechno se obrátí k lepšímu! Jinak není naděje, že se to zlepší, ale vždy to půjde ještě k horšímu, protože jedině zmrtvýchvstalý Kristus je Spasitelem tohoto světa.

Krásným příkladem je režisér Franco Zeffirelli, který natočil film o Ježíši Kristu. Jistý novinář mu položil otázku: „Ty věříš v božství Ježíše Krista? Věříš i v jeho zmrtvýchvstání?“ On odpověděl: „Ano, věřím v Kristovo božství, věřím v jeho zázraky, v jeho slova, věřím v jeho zmrtvýchvstání a věřím také v naše zmrtvýchvstání a nezáleží mi na tom, co si lidé budou o mně myslet po tomto mém vyznání víry. Popravdě řečeno, mnozí moji kolegové, kteří říkají, že nevěří, také oni věří, avšak se bojí to říci a veřejně to vyznat, a to dělají velmi špatně. Nastala doba, že se stalo módou vyhlašovat se za nevěřícího, a žel, mnozí podléhají této módě.“

Dne 9. dubna 1977 se Zeffirelli setkal v bazilice Zvěstování ve Florencii s dvěma tisíci mladými lidmi, s nimiž debatoval o svém filmu, který natočil o Ježíši. Vysvětloval jim jeho obsah a vyprávěl jim o těžkostech, které měl s jeho natáčením. Do této baziliky chodíval jako chlapec a na otázku, kolik času mu zabrala příprava na natočení celého filmu, odpověděl: „Vlastně celý můj život. Technické

práce trvaly tři roky, ale můj zájem o Krista započal zde v bazilice, když jsem sem chodíval jako chlapec. Všechno začalo tady!“ A když jeden mladý student nadhodil, že jeho film je jakoby jiskra naděje v naší rozhárané společnosti, Zeffirelli řekl: „Přál bych si, aby ta jiskra neskončila někde v bahně naší egoistické společnosti, ale aby se stala vatrou, která ukáže lidstvu cestu k pramenům. Budu rád, když můj film vzbudí zájem o Krista, o studium jeho evangelií. Ale mojí velkou snahou je, aby každý poznal Kristovo učení, Kristovo evangelium, Kristovu lásku, která jediná může i dnešní svět zachránit.“

Aby nás nikdo nemohl žalovat, že jsme si své křesťanství ponechali pro sebe, snažme se být svědky Krista, který je skutečným Poslem Boží lásky, jež v něm přišla na tento svět, aby jej zachránila, jak čteme: „Neboť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl jeho prostřednictvím spasen.“ (Jan 3,17)

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky 4/2003 přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Slavení Eucharistie – Otčenáš ... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

není snadné. Odpustit lidem, kteří nám ublížili, není snadné. Je to milost, o níž je třeba prosit: „Pane, nauč mne odpouštět, jako jsi Ty odpustil mně.“ Je to milost, nedokážeme to svými silami. Odpouštění je milost Ducha Svatého. Modlitba Otčenáš otevírá naše srdce Bohu a disponuje nás k bratrské lásce. Kromě toho také prosíme Boha, aby nás „vysvobodil od zlého“, jenž nás odděluje od Něho a od našich bratří. Dobře tak chápeme, že tyto prosby nás velice náležitě připravují ke svatému přijímání. (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 81)

To, oč žádáme v Otčenáši, pak rozvíjí kněz modlitbou, v níž vyprošuje jménem všech: „Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože, dej našim dnům svůj mír“, což je potom zpečetěno pozdravením pokoje. Předchází tomu však ještě prosba ke Kristu, aby svým pokojem (srov. Jan 14,27) – tolik odlišným od toho, který dává svět – dal církvi podle svojí vůle růst v jednotě a pokoji. Potom konkrétním gestem, které si vyměníme mezi sebou, vyjadřujeme

„církvní společenství a vzájemnou lásku, dříve než přijmeme svátost“ (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 82). V římském ritu je pozdravení pokoje zařazeno před svatě přijímání a zaměřeno k eucharistickému společenství. Jak požaduje svatý Pavel, nelze mít účast na jediném Chlebu, který z nás činí jediné Kristovo tělo, aniž bychom se smířili v bratrské lásce (srov. 1 Kor 10,16–17; 11,29). Kristův pokoj nemůže zapustit kořeny v srdci, které nedokáže prožívat bratrství a obnovovat ho, pokud je zraní. Pokoj nám dává Pán. On nám dává milost odpustit tomu, kdo ublížil nám.

Po pozdravení pokoje následuje lámání chleba, které dalo v apoštolské době jméno celé eucharistické bohoslužbě (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 83; *Katechismus katolické církve*, 1329). Lámání chleba, které udělal Ježíš při Poslední večeři, je zjevujícím gestem, jež po vzkříšení umožnilo učedníkům, aby Ho rozpoznali. Připomeňme si emauzské učedníky, kteří vyprávěli o setkání se

Vzkříšeným, a „jak ho poznali při lámání chleba“ (srov. Lk 24,30–31.35).

Lámání eucharistického chleba je provázáno voláním „Beránku Boží“. Tento obraz Jan Křtitel vztáhl na Ježíše, „který snímá hříchy světa“ (Jan 1,29). Biblický obraz beránka odkazuje k vykoupení (srov. Ex 12,1–14; Iz 53,7; 1 Petr 1,19; Zj 7,14). V eucharistickém chlebu lánem za život světa spatřuje modlitební shromáždění pravého Božího Beránka, tedy Krista Vykupitele, a úpěnlivě Ho prosí: „Smiluj se nad námi... daruj nám pokoj.“

Invokeace „smiluj se nad námi“ a „daruj nám pokoj“, zasazené mezi modlitbu Otčenáš a lámání chleba, pomáhají disponovat duši k účasti na eucharistické hostině, prameni společenství s Bohem a bratřími.

Nezapomeňme tuto velkou modlitbu, které nás naučil Ježíš a kterou se On sám modlil k Otci. Tato modlitba nás připravuje k přijímání.

Přeložil Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikán

Významná poutní místa byla prohlášena za národní kulturní památky

Vláda v demisi na svém zasedání 31. ledna 2018 schválila návrh ministerstva kultury na prohlášení 19 významných poutních míst za národní kulturní památky (NKP). Ty tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa a tento statut jim uděluje vláda ČR spolu s podmínkami jejich ochrany.

„Dlouhodobou snahou ministerstva kultury je zařazovat do souboru národních kulturních památek nejvýznamnější představitele všech typů a skupin kulturních památek tak, aby tento soubor dával ucelenou představu o širokém spektru našeho kulturního dědictví,“ řekl ministr kultury Ilya Šmíd.

„Téma letošního seznamu národních kulturních památek je nastaveno tak, že zahrnuje významná poutní místa, která představují architektonické dominanty různých typů staveb v krajině včetně dochovaného duchovního významu – nikoliv pouze poutní areály jako takové bez širších vazeb,“ uvedl dále ministr.

Pod pojmem „typická kulturní památka“ si v oblasti sakrální architektury můžeme zcela jistě představit kostel nebo klášter, ale poutní místa nejsou v souboru národních kulturních památek příliš zastoupená, a kategorie poutních míst s vazbou na urbanismus a zejména na krajinu, přitom se zásadním přesahem „duchovního věhlasu“, je v souboru NKP zcela opomíjená.

„Fenomén kulturní krajiny je pro střední Evropu (české, německé a rakouské země, ale pochopitelně i jinde) s typickými architektonickými a krajinnými dominantami – alejemi, průhledy, kompozicí krajiny a tak podobně – naprosto signifikantní, když kulturní krajina byla v českých zemích výrazně formována již za středověku (např. cisterciácká krajina) a svého vrcholu dosáhla v období baroka, které mimo výše zmíněné »velké kompozice« přineslo také mnoho drobné sakrální architektury, vázané na krajinu – poklony, křížky, kapličky, Boží muka a podobně,“ řekl ke schválenému návrhu ředitel odboru památkové péče ministerstva Jiří Vajčner.

Kromě posuzování mimořádných uměleckých a historických hodnot je při výběru kladen důraz i na to, aby tyto kulturní památky byly v obecném povědomí chápány skutečně jako národní památky, které významným způsobem přispěly k evropským dějinám, popřípadě měly vztah k osobnostem světového významu.

Novými národními kulturními památkami se tedy stala tato významná poutní místa: Poutní areál s kostelem Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře v Praze; Poutní areál Svatý Jan pod Skalou s kostelem Narození sv. Jana Křtitele se skalním kostelem a jeskyní sv. Ivana; Poutní areál s kostelem Navští-

vení Panny Marie s farou a zvonici v Horní Polici; Poutní areál s kostelem Navštívení Panny Marie v Hejnicích; Poutní areál s kostelem Panny Marie Bolestné v Bohosudově; Poutní areál Chlum Svaté Maří s kostelem Nanebevzetí Panny Marie a sv. Máří Magdalény; Poutní areál Mariánská Týnice s kostelem Zvěstování Panny Marie; Poutní areál v Klokotech s kostelem Nanebevzetí Panny Marie; Poutní areál s kostelem svatého Ducha a loretánskou kaplí v Římově; Svatý Kopeček u Mikulova s poutní kaplí sv. Šebestiána; Poutní areál Svatý Hostýn s křížovou cestou a kostelem Nanebevzetí Panny Marie; Křížová cesta a kostel Panny Marie Sněžné v Rudě; Poutní areál s kostelem Navštívení Panny Marie ve Frýdku; Poutní areál s kostelem Panny Marie Sedmiboletné a Povýšení svatého Kříže na Cvilině; Poutní areál Svatý Kopeček u Oloouce s kostelem Navštívení Panny Marie; Poutní areál Hora Matky Boží u Králík (Dolní Hedeč) s kostelem Nanebevzetí Panny Marie; Poutní areál s kostelem Panny Marie Pomocné a jezuitskou rezidencí na Chlumku u Luže; Poutní areál s kostelem Povýšení svatého Kříže na hoře Kalvárie v Jaroměřicích; Poutní areál Lhoty u Potštejna (Homole) s kostelem Panny Marie Bolestné.

Podle www.cirkev.cz

Převoz ostatků kardinála Berana do ČR

Dne 23. dubna 2018 bude tělo kardinála Josefa Berana uloženo do nově vytvořeného sarkofágu v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Ve Vatikánu budou ostatky kardinála Berana vyzdvíženy ze svato-petrské baziliky 19. dubna a budou převezeny s příslušnými poctami do Papežské koleje Nepomucenum, kde kardinál Beran bydlel po dobu svého nuceného exilu (od 19. února 1965 do své smrti 17. května 1969). Tam se týž den večer uskuteční slavnost za účasti rodáků a nepomucenských seminaristů. Na trvalou památku československého kardinála bude zřízena ve vatikánské bazilice pamětní deska. Tělo bude letecky dopraveno do České republiky v pátek 20. dubna. Přílet je plánován na 18 hodin. V 19 hodin se autokolona s ostatky kardinála zastaví před seminár-

ním kostelem sv. Vojtěcha v pražských Dejvicích. Další možností pro věřící pražské arcidiecéze a všechny, kteří by se chtěli poklonit památce statečného muže, bude zastávka autokolony s ostatky před bazilikou Panny Marie v areálu Strahovského kláštera po 20. hodině. Ostatky kardinála zůstanou v bazilice přes noc a v sobotu dopoledne budou převezeny do katedrály sv. Víta, kde budou vystaveny v rakvi až do pondělí 23. dubna k veřejné účtě.

V sobotu 21. dubna vyjde v 10 hodin po krátké modlitbě procesí s ostatky kardinála Berana ze Strahovské baziliky přes Pohorelec, Loretánskou ulicí na Hradčanské náměstí. Rakev bude vezena na pohřebním voze taženém šestispřežím starokladrubských vraniků. Na Hradčanském náměstí bude v 10.30 hodin rakev z vozu sejmuta

a na krátký čas umístěna na katafalk pod oblouk mezi prvním a druhým nádvořím Arcibiskupského paláce. Poté vyjde v 10.50 hodin liturgický průvod Bránou gigantů, přes I. a II. nádvoří Pražského hradu do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. V katedrále bude v 11 hodin sloužena slavná mše svatá ke cti sv. Vojtěcha. Během bohoslužby bude v blízkosti oltáře vystavena lebka mučedníka sv. Vojtěcha. Rakev bude umístěna před oltářem. Po skončení mešní liturgie, jejímž hlavním celebrantem bude kardinál Dominik Duka OP, bude rakev s ostatky kardinála Berana vystavena veřejné účtě do pondělí 23. dubna 2018, kdy po večerní poutní bohoslužbě v 18 hodin bude uložena v nově zřízeném sarkofágu.

Zdroj: www.cirkev.cz, 6. 3. 2018

Ani oko nevidělo... (21 - dokončení)

Hlava XXI.

NEBESKÁ BLAŽENOST JE VĚČNÁ

V tomto díle jsme se snažili učinit si aspoň nějakou představu o veliké blaženosti, která je pro nás připravena v nebi a nyní nám zbývá ještě promluvit o její koruně, že totiž *potrvá věčně*. Není to jen její korunou, ale i *podstatným prvkem nevýslovné radosti*, jež nyní opájí duše nebešťanů.

Abychom si tu věc ujasnili, předpokládejme, že by Bůh v soudný den promluvil k vyvoleným takto: „Mé milované dítky, nyní jste šťastny a budete šťastny ještě velmi dlouho, ale ne na věky. Jen já mohu žít věčně. Stvořil jsem ptáčka, jehož úkolem je vzít každý tisící rok jedno zrnko písku ze země anebo kapku vody a zanést na místo, které jsem mu ustanovil. Až tak donese celou zemi, všechny oceány, řeky a jezera, umřete podruhé a bude konec vašeho štěstí.“

Představíte si, kolik věků potrvá, než by takto byl přenesen celý svět? Jistěže ne. Zdá se, že ptáček nikdy nedojde k poslednímu atomu. A my, dítky času, ztotožňujeme toto ohromné trvání s věčností.

A přece, kdyby toto řekl Bůh vyvoleným, měli by opět starosti a zármutek, slzy by opět tekly z jejich očí, protože červ, který rozhodává pozemské štěstí, by našel vstup do nebe.

Věčné trvání nebe je tedy jasně podstatným doplněním blaženosti dítek Božích. Bez něho by jejich blaženost nebyla úplná.

Mezi množstvím nedostatků, které kazí naše pozemské štěstí, jsou hlavní tři. O nich budeme nyní uvažovat. Pozemské štěstí není a nemůže být trvalé, protože *my se měníme*, protože i *předměty našeho štěstí podléhají změnám* a konečně, protože *smrt nás od tohoto světa odtrhne*.

1. *My sami se přirozeně měníme*. Ta to vada bude na nás lpět, dokud budeme poutníky zde na zemi. Předměty, které nás oblažovaly v dětství, nás nyní netěší. Změnili jsme se a potřebujeme jiné věci. Ale i ve věku dospělém se ještě stále měníme, a předměty, které nás dnes oblažují, nás za několik dní snad omrzí. Změna počasí, naše vášně, zdraví, společníci, touha po úspěchu, nelaskavé slovo nebo

pohled, to a tisíce jiných věcí má vliv na změnu našeho duševního rozpoložení časem tak úplně, že nic na celém světě nás nemůže učinit šťastnými. Jsme znechuceni něčím, co nás ještě včera činilo nejšťastnějšími lidmi na světě.

Naše přirozená nestálost je tak velká, že jsme ustavičně vydáni změnám i vzhledem k Bohu, a tak ztrácíme jediné cenné štěstí, jeho přátelství. Neboť ač se Mu třeba velmi upřímně zapřisaháme věrností, v okamžiku se poddáváme vášním a jsme schopni zapřít Ho jako Petr, anebo Jež zaprodat jako Jidáš.

Této nestálosti, jež tak houževnatě na nás nyní lpí a jež maří tak snadno naše radosti, učiní konec naše spojení s Bohem v blaženém patření. „*Budeme jako On, protože Ho uvidíme tak, jak je.*“ Jednou z podstatných vlastností Božích je nezměnitelnost neboli úplná nemožnost změny. Bůh je sám v sobě vždy týž. On je, jak se sv. Jakub krásně vyjadřuje, „*Otec světél, u něhož není proměny, ani z obratu zastínění.*“ (Jak 1,17) Spojením s Ním se staneme *účastní božské přirozenosti a tím i Boží nezměnitelnosti*. Naše přirozená nestálost přestane časnou smrtí a nikdy se již nevrátí a celá naše přirozenost bude oděna nezměnitelností a zůstane navždy táž.

Proto již nebudeme sem tam zmitáni každým závanem vášni ani nestálostí tohoto života. Nebudeme hned radostně naladěni a hned zas plni smutku, jeden den se těšíc dokonalému zdraví a příští den se trápíce bolestnou nemocí. Společnost našich bližních nebude nám hned radostnou, a hned zase nesnesitelnou. Přestanou nálady, při nichž dnes oplýváme zbožností a láskou k Bohu, a zítra se z omrzelosti jeho služby vzdáváme. Budeme nezměnitelní, a proto až miliony věků uplynou, budeme stejně šťastni jako tehdy, když patření na Boha zaplanulo v naší duši poprvé.

2. Ale je ještě druhá chyba, která i kdybychom sami byli nezměnitelní, by ničila naše trvalé pozemské štěstí: *předměty, z kterých nám plyne blaženost, jsou podrobeny změnám*. Jejich krása uvadá, ztrácejí svěžest a tím i schopnost činit nás šťastnými. To kalilo i štěstí Šalamounovo. Jeho postavení a okolí mu zjednalo všech-

ny možné požitky. Byl králem, manželem a otcem, byl obdařen takovou moudrostí jako nikdo jiný. Stavěl chrámy a města, králové a královny ho navštěvovali, obdivujíce a klaníce se mu pro jeho skvělou nádheru jako božstvu. A přece nebyl šťasten. Poslyšme jeho vlastní vyznání a uvažme je dobře: „*Nahromadil jsem si stříbra a zlata, jakož i pokladů od králů i krajin, a převýšil jsem bohatstvím všechny, kteří byli přede mnou v Jeruzalémě; a moudrost zůstala se mnou. Čeho žádaly oči mé, nic jsem jim neodepřel, aniž jsem zabráňoval srdci svému, aby nepožívalo všeliké rozkoše a nekochalo se v tom, co jsem byl připravil; to byla odplata moje - užívat práce své. Když však jsem se ohlédl na všechna díla, která učinily moje ruce, na práce, při nichž nadarmo jsem se potil, uzřel jsem ve všem marnost a trápení ducha, a že nic trvale neprospívá pod sluncem.*“ (Kaz 2,8-11)

To je vyznání nejmoudřejšího z lidí, člověka, který okusil více blaženosti tohoto světa než ostatní; poznal, jak je nedokonalá, ano trapná, „*neboť nic trvale neprospívá pod sluncem.*“

Ale to není vše. Tvorové se nejen mění, hynou a ztrácejí schopnost nás oblažovat, ale *mohou se obrátit i proti nám, a jak nám byli kdysi nebem, tak se nám stávají peklem pro bolesti a hoře, které nám přinášejí. Je to zvláště tehdy, když předmětem naší blaženosti je lidský tvor*. Pohleďte jen na neshody a hádky mezi přáteli a příbuznými, kteří se kdysi vespolek tak milovali. Pohleďte na neuvěřitelně velký počet rozvodů, jež se denně dějí. To vše nám praví, že štěstí z tvorů není trvalé, protože člověk je proměnlivý. Výmluvným příkladem je ctnostná, ale nešťastná Kateřina Aragonská. Když ji pojal Jindřich za manželku, jistě ji učinil zpočátku šťastnou. Ale časem se Jindřich změnil. Jeho láska chladla, začal manželkou pohrdat, odňal jí titul královny, zapudil ji a vzal si jinou. Jak hrozný to byl obrat v štěstí! Ten, který byl zpočátku její radostí, se změnil a stal se jí příčinou nejhlubšího bolu a neštěstí.

Jak jinak nám bude v nebi! Neboť předměty naší lásky tam nebudou podrobeny změnám jako na tomto světě. *Předmětem a zdrojem naší nevýslovné blaženosti je tam*

O svatém velikonočním svátku

„Hospodinovo je to dílo, byl to div v našich očích.“ (Ž 118,23)

Toto je hodina, v níž zazáří pozhnané světlo Kristovo, čisté paprsky světla se pozvednou a nebe otevře poklady božské slávy. Dlouhá tmavá noc zmizela, husté mlhy se rozpouštějí, temný stín smrti se utápí ve tmách. Všechno zaplavuje život, všechno je naplněno světlem bez konce. Ranní červánky vycházejí nad zemí, a ten, „který byl před jitřenkou“ (srov. Ž 108,3), před souhvězdími, nesmrtelný a nekonečný, velký Kristus, září nade všemi bytostmi jasnější než slunce.

Pro nás, kteří v Něho věříme, nastává den světla: věčný, daleký, nepomijející. Je to mystická Pascha. Zákonem slavnostně předpovězeno, Kristem uvedeno

ve skutek, nádherná Pascha, div síly Boží, opravdový svátek, pomník navěky.

Vykoupení ode všeho utrpení se zrodí z pašijí, nesmrtelnost ze smrti, život z hrobu, uzdravení z rány, vyzdvižení z pádu, vstup na nebesa ze sestoupení do pekel...

Byly to ženy, které Ho jako první uviděly zmrtevýchvstalého. Tak jako žena jako první přivedla na svět hřích, tak přináší jako první poselství o životě. Proto slyšíte svaté slovo: „Vy ženy, radujte se!“, aby smutek začátku byl pohlcen jásosem zmrtevýchvstání...

Při pohledu na tak veliké tajemství – člověk, který teď vstal s Bohem – volají

mocnosti nebes radostně zástupům andělů: „Brány, pozvedněte štíty v průčelí, nadzvihněte se, dávné brány, ať vejde král slávy!“ Andělé viděli div, to sjednocení lidské a božské přirozenosti a volali: „Kdo je ten král slávy? Je to Hospodin, silný, udatný, Hospodin udatný v bojích.“ (Ž 24,7–8)

*Řecká homilie ze 4. století.
O svatém velikonočním svátku,
§1 a 58n; PG 59, 743; SC 27
(podle ztracené homilie
sv. Hippolyta z Říma)
Ze Slavorum apostoli,
1. čtvrtletí 2016 přeložil -mp-*

věčný, nezměnitelný Bůh. Až budeme spojeni s Ním a staneme se „účastní božské přirozenosti“, stále bude a zůstane týž, nikdy se Mu neomrzíme, nikdy námi nepohrdne, ani nás od sebe nezavrhně, jak to zde na světě činívají tvorové. Ne, nikdy, nikdy! Pouhá myšlenka na takové neštěstí by vrhala stín na jasné tváře vyvolených. Až se jednou s námi spojí v blaženém patření, bude nás milovat na věky.

Ale ještě více. Nejenže Bůh se nikdy vůči nám nezmění, ale i *společníci naší blaženosti se stanou v lásce k nám nezměnitelnými*. Proto nikdy, ač tvorové jako my, námi tam nebudou pohrdat, ani nás nikdy nebudou nenávidět, jak se to často stává na tomto světě. Všechny chyby, které nás nyní činívají často tak nemilými, se naším spojením s Bohem ztratí a zbude na nás jen to, co je dobré a láskyhodné. *Tedy v nebi i štěstí z tvorů je trvalé, věčné.*

3. Pojdme nyní k třetímu nedostatku všeho pozemského štěstí. I kdybychom my i ty předměty, které nás oblažují, byli nezměnitelní, přece by naše blaženost na tomto světě nebyla trvalá, protože smrt, *neúprosná smrt nás musí odtrhnout od nich anebo je od nás*. Všechno pozemské štěstí a všechna velikost končí smrtí. A ježto „*je uloženo lidem jednou umřít*“ (Žid 9,27), tak všichni, velcí i malí, musí být připraveni nakonec o vše, co život zjasňuje a přirozeně přijímá. Všichni musejí umřít a nikdo nemůže vzít s sebou ani slávu, ani štěstí pozemské. Duch Svatý praví: „*Klidný buď, bohatne-li člověk,*

roste-li sláva jeho domu. Nepůjde dolů s ním jeho sláva.“ (Ž 49,17–18)

Kde je nyní štěstí a sláva těch mocných králů a královen, kteří byli na tomto světě obklopeni vši nádhrou? Hroby nám praví: „Už jich není!“ Kde je sláva oněch mocných dobyvatelů, kteří nalézali nejvyšší štěstí v tom, že si podrobili národy, množili počet vdov a sirotků a rozsévají smrt a zkázu, kamkoliv přišli? Není jich! Můžeme o nich říci slova královského proroka: „*Viděl jsem bezbožníka velmi zpuštěného, rozkládal se jako libanonský cedr, i šel jsem tudy, a hle (již) nebylo ho, hledal jsem ho, a nenašel po něm stopu.*“ (Ž 36,35–36) Smrt na ně položila svou chladnou ruku a učinila konec jejich pozemskému štěstí.

V nebi nebude hrozné smrti. Máme na to slovo živého Boha: „*A (Bůh) setře všelikou slzu z jejich očí, a smrti již nebude; ani zármutku, ani křiku, ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly.*“ (Zj 21,4) Skutečně „*první věci pominou*“. Smutek, nespokojenost, chudoba, práce, nestálost, pokušení k hříchu – všechny ty věci pominuly a nikdy se nevrátí. Děti Boží vstoupily do radosti svého dědictví, které jim nebude nikdy odňato, protože „*smrti nebude*“. Otec, matka již nikdy nemusejí dávat dlouhé a smutné „sbohem“ svým dětem, neboť „*nebude smrti*“. Nikdy již se dětem nevrátí smutný den, v němž by opět musely vtisknout poslední polibek na chladnou, bledou tvář svých rodičů, protože „*smrti již nebude*“. Nikdy už ne-

uzříme své příbuzné a přátele pomalu sestupovat do hrobu, ani neuslyšíme dunivé nárazy země padající na ně, protože „*smrti již nebude*“. „*Pohlčena je smrt ve vítězství. Kde je, ó smrti, vítězství tvé? Kde je, ó smrti, osten tvůj?*“ (1 Kor 15,54–55) To je radostiplný vítězný zpěv v nebi, protože „*spravedliví na věky jsou živi, v Hospodinu je odplata jejich a Nejvyšší má o ně péči. Proto dostanou království nádhery a korunu krásy z ruky Páně.*“ (Mdr 5,15–16)

* * *

Nakonec dovol, křesťanská duše, abych tě povzbudil, abys často a vážně uvažovala o nebeské blaženosti. Taková rozjímání mimo to, že prohlubují naše poznání Boha a věcí, které připravil Tvůrce těm, kteří Ho milují, mají i podivuhodnou moc *odpoutat naše srdce od pomíjejících požitků* a poct tohoto světa. Působí též v naší duši *neuhasitelnou žízeň po spatření a požívání Boha* a vlévají v nás novou odvahu *bojovat mužně* proti všem překážkám na cestě ctivosti.

Takové úvahy nás naplňují i chvalitebnou a šlechetnou *touhou dosáhnout vysokého stupně spojení s Bohem*. To bylo i touhou svatých. Přání nejvroucnějšího spojení s Bohem u nich působilo, že si odpírali i nejnevinnější požitky tohoto světa a snášeli utrpení, jejichž pouhé vypravování děsí naši ubohou přirozenost. Věděli, že „*(nynější) naše soužení, které je pomíjející, lehké, sjednává nám v míře přenesmírné slávu věčnou, plnováznou*“

(2 Kor 4,17). Úvahy o věčných pravdách je přesvědčily, že „utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás“ (Řím 8,18).

Svatá Terezie praví v 37. hlavě svého životopisu: „Nechtěla bych vlastní vinou ztratit ani nejmenší stupeň radosti. Ano, prohlašuji, že kdyby bylo na mé vůli vybrat si, zda *chci raději snášet všechny trampoty celého světa až do konce časů a pak za to postoupit o stupínek v nebeské slávě výš, anebo bez sebemenšího utrpení mít pak v nebi trochu méně slávy, chtěla bych mnohem raději podrobit se všem trampotám a utrpení za trochu více radosti, a tím i za trochu více poznání velikosti Boží. Oč více Boha poznáváme, o tolik více Ho i velebíme a milujeme.*“ To je touha velké světice. Nevzdychá po korunách a žezlech anebo po slávě tohoto světa, nýbrž touží dosáhnout o stupínek vyšší blaženosti v nebi. A aby toho dosáhla, je ochotna snášet utrpení na tomto ubohém světě až do konce časů.

Kéž je i tvá touha taková! Nebude-li tak vznešená, tedy aspoň ať směřuje jen k získání „pokladů v nebi, kde ani rez ani

mol nekazí, a kde zloději nevykopávají, aniž kradou“ (Mt 6,19). Pracuj neustále o toto „dědictví neporušitelné a neposkvrněné a nevadnoucí, uchované v nebesích pro vás“ (1 Petr 1,4). Náš božský Mistr a Pán Ježíš Kristus praví: „*Bud' věrný až do smrti, a dám ti korunu života.*“ (Zj 2,10)

DOSLOV

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není. A viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, on sestupuje z nebe od Boha, jsa připraven jako nevěsta ozdobená pro muže svého. A uslyšel jsem hlas veliký z nebe, on praví: Hle, stánek Boží s lidmi a přebývat bude s nimi, a oni budou jeho lidem a On, Bůh s nimi, bude jejich Bohem. A Bůh setře všelikou slzu z jejich očí, a smrti již nebude: ani zármutku, ani křiku, ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly. I řekl Ten, jenž seděl na trůně: Hle, obnovuji všechno. A řekl mi: Napiš (to), neboť tato slova jsou spolehlivá a pravdivá. A řekl mi: Stalo se. Já jsem alfa a omega, počátek

a konec. Já dám žiznivému z pramene vody živé zadarmo. Kdo zvítězí, obdrží to, a (já) budu mu Bohem, a on bude mi synem...“ (Zj 21,1-7)

„A nevejde do něho nic neposkvrněného, ani kdo páchá ohavnost a lež, leč jen ti, kteří jsou napsáni v Beránkově knize života.“ (Zj 21,27)

„A nebude již kletby žádné: ale trůn Boží a Beránkův bude v něm a služebníci jeho budou Mu sloužit a budou patřit na jeho tvář a jméno jeho bude na jejich čelech. A noci již nebude, ani nebudou potřebovat světla svíčkového a světla slunečního, neboť Pán Bůh je bude osvětlovat a budou kralovat na věky věků.“ (Zj 22,3-5)

*Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Vytiskla Společenská
knihtiskárna v Přerově v roce 1934.
Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.
(Redakčně upraveno)*

Asia Bibi se může ve vězení modlit s růžencem od papeže

Za „zázrak“ označuje pákistánská křesťanka Asia Bibi, odsouzená k smrti za údajné rouhání, povolení držet ve věznici růženec. Multánská věznice, kde v současné době žije, jí dovolila mít ve své cele růženec věnovaný papežem Františkem. „Je to poprvé za těchto devět let, co mi dovolili mít v cele náboženský předmět,“ uvedla Asia Bibi pro papežskou nadaci *Cirkev v nouzi*.

Dne 12. března 2018 navštívil věznici její manžel Ashiq a dcera Eisham, kteří se vraceli spolu s delegáty nadace z cesty do Itálie, během níž je přijal na soukromé audienci papež František. Při té příležitosti poslal po Eisham jeden růženec také pro Asiu Bibi, s ujištěním o svých modlitbách. Dívka mohla tlumočit slova Svatého otce a vyprávět o setkání s ním, při němž ji papež

objal namísto její matky, jak o to sama požádala.

„Přijímám tento dar s velkou zbožností a vděčností,“ řekla Asia. „Tento růženec pro mne bude velkou útěchou, stejně jako mě utěšuje vědomí, že se Svatý otec za mne modlí a myslí na mne v této obtížné situaci,“ cituje slova vězněné křesťanky tiskové sdělení papežské nadace *Cirkev v nouzi*.

Rodina informovala Asiu Bibi také o připomínce pronásledovaných a umučených křesťanů spojené s navícením římského Kolosea červeným světlem (24. února). „Mezinárodní pozornost věnovaná mému případu je zásadní. Právě díky ní jsem ještě naživu. Děkuji nadaci *Cirkev v nouzi* za všechno, co dělá nejen pro mne, ale pro všechny další oběti zákona proti rouhání, jehož zneužívání zasahuje zejména náboženské menšiny,“ dodává Asia Bibi.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
15. 3. 2018

Celosvětová síť modlitby s papežem

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) - DUBEN 2018

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Za ty, kdo nesou odpovědnost za hospodářství a ekonomii – aby ti, kdo nesou odpovědnost za teorii a řízení hospodářství, měli odvahu odmítnout ekonomii vyřazování a nerovnosti a uměli otevírat nové cesty.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Za rodinná a farní společenství, aby napomáhala kladným odpovědím na Boží volání.

Mons. Jan Vokál jedním z místopředsedů COMECE

Delegáti biskupských konferencí členských zemí Evropské unie do čela Komise evropských episkopátů (COMECE) vy-

Mons. Jan Vokál

brali na příští pětileté období Mons. Jeana Claude Hollericha, jezuitu s velkými zkušenostmi se studiem a vyučováním v Ja-

ponsku, jmenovaného v roce 2011 papežem Benediktem XVI. arcibiskupem Lucemburska. Vystřídá v úřadu německého kardinála Reinharda Marxe. Za jednoho ze čtyř místopředsedů zvolili delegáti královéhradeckého biskupa, Mons. Jana Vokála.

V komentáři ke svému zvolení do čela Komise evropských episkopátů Mons. Hollerich uvedl, že je „připraven pracovat spolu se všemi lidmi dobré vůle, kteří se zasazují za úctu a ochranu lidské důstojnosti“. Potvrdil také vůli pokračovat v dialogu s evropskými institucemi v otázkách míru založeného na společném dobru. „Křesťané nejsou zájmovou skupinou vystupující na podporu náboženství,“ řekl nový předseda, „nýbrž jsou evropskými občany, kteří se zasazují o budování Evropy, našeho společného domu.“

Podle www.radiovaticana.cz

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nešel. Pak za ním přišel i Šimon

Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT A RODINU

V sobotu 7. dubna 2018 se v Praze uskuteční Národní pochod pro život a rodinu. Podrobnější informace jsme otiskli ve Světe č. 10/2018. Více na <http://pochodprozivot.cz>.

Orlové a orlice! Sestry a bratři!

Zveme Vás na slavnou **SVATOJÁNSKOU POUŤ do Prahy v úterý 15. května 2018. V 18 hodin bude mše svatá v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze (orelská stráž s praporem u sloupů před presbytářem)**. Mši svatou oslavuje a slavné procesí za účasti papežského nuncia, biskupů a prelátů země české vede český primas Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský. Po mši svaté následuje **procesí z katedrály k soše sv. Jana na Karlově mostě. Poté začínají slavnosti Navalis**. Orlové se dostaví v historických stejnojmenných, spolkových svérázech (světle modrá košile s dlouhým rukávem, spolkový odznak, bílá kravata, tmavé kalhoty a tmavé polobotky) a lidových krojích s prapory, případně ve společenském oděvu s odznaky! Čtyři orlové ponosou nosítka s atributem světce.

Poutníci ať se hlásí co nejdříve br. Stanislavu Vejvarovi: standa.vejvar@volny.cz. Z organizačních důvodů je třeba sejít se v katedrále nejpozději v 17.30 hodin. Zdař Bůh!

MARIA, MATKA NADĚJE - VÍKENDOVÁ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO VŠECHNY OD 18 LET

Doprovází: Mons. Adam Ruckí.

Kdy: 4.-6. 5. 2018.

Kde: Exerciční dům v Českém Těšíně.

Informace a přihlášky:

web: exercicni-dum-cesky-tesin.webnode.cz

e-mail: edum.tesin@gmail.com

tel. 733 249 240.

Ve dnech 4. – 6. května 2018 se koná TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI

Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž.

Cena 1800 Kč. Sleva možná.

Odjezd z Brna 4. května 2018

v 17 hodin z hlavního vlakového nádraží.

Kontaktní adresa: rodina Machů,

tel.: 577 138 029, mobil 737 186 039.

Pondělí 2. 4. 2018

6:05 Má vzpomínka na Jana Pavla II.: Kardinál Miloslav Vlk **6:10** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **7:05** Missio magazín: Březen 2018 **8:05** Má vzpomínka na Jana Pavla II.: Mons. Prof. PhDr. Tomáš Halík, Ph.D. **8:15** Outdoor Films s Vojtěchem „Belo“ Špišákem a Petrem Filipcem (67. díl): Dobrák od kosti **9:45** Má vzpomínka na Jana Pavla II.: Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc. **10:00** Kopeček plný oveček **11:10** Stabat Mater: Giovanni Battista Pergolesi **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:10** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (2. část) **14:05** Psi Páně, aneb Sněž ten film **15:20** Má vzpomínka na Jana Pavla II.: P. Vojtěch kodet, O. Carm. **15:30** V souvislostech (223. díl) **16:00** Ignác z Loyoly **18:10** Česká věda [P] **18:25** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:30** Bible pro nejmenší: Filip **18:35** Má vzpomínka na Jana Pavla II.: P. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L. **18:40** Jsem šťastný. I vy budete šťastní! **19:15** Ars Vaticana (10. díl) **19:25** Music4mation [P] **19:50** Z pokladů duše: Kardinál Miloslav Vlk – Svatý Jan Pavel II. **20:00** Studio Velikonoce [L] **21:00** Jan Pavel II. a pád komunismu [P] **22:40** ARTBITR – Kulturní magazín (54. díl) [P] **22:50** Jak potkávat svět (58. díl): S Jiřím Suchým **0:25** Kulatý stůl: Velikonoční příběh v umění **1:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 3. 4. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Nevybroušené diamanty **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech (223. díl) **9:45** Exit 316 (40. díl): Radost **10:10** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Zvládnou ještě naše děti manželství a rodinu? **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **13:45** Ars Vaticana (10. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Velikonoční příběh v umění **16:10** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **17:15** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prolinání světů **17:45** Soňa **18:00** Noeland (38. díl) **18:25** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:30** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **19:05** Historie sklářství v Karlovině **19:30** Zpravodajské Noeviny (945. díl): 3. 4. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (149. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Jak potkávat svět (58. díl): S Jiřím Suchým **23:40** Terra Santa news (287. díl): 28. 3. 2018 **0:05** Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh **0:25** Kalvária Nitrianské Pravno **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 4. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (945. díl): 3. 4. 2018 **6:30** Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktidě (2. část) **7:30** Rok vína **7:55** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (10. díl) **9:30** Prímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Dopisy z rovníku **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Vezmi a čti: Březen 2018 **13:15** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bártou, 1. díl **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Jan Pavel II. a pád komunismu **16:15** Zpravodajské Noeviny (945. díl): 3. 4. 2018 **16:35** Exit 316 (40. díl): Radost **17:00** ARTBITR – Kulturní magazín (54. díl) **17:10** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 **18:00** Můj Bůh a Walter:

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Víra a věda **18:15** Česká věda **18:30** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **18:35** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:45** S NOACHEm po Izraeli **19:15** Století Andělky **19:30** Terra Santa news (288. díl): 4. 4. 2018 [P] **20:00** Večer chval: Přehledka církevních škol Odry [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D. – Křesťanství, vztahy a sex [P] **23:50** Generální audience Svatého otce **0:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:35** Pomoc, která se točí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 5. 4. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Írán **6:55** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **8:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prolinání světů **8:35** Terra Santa news (288. díl): 4. 4. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **9:55** Kulatý stůl: Velikonoční příběh v umění **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Plnou parou do srdce Beskyd **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe **14:40** Výpravy do divočiny: Orli se vrací **16:20** Zpravodajské Noeviny (945. díl): 3. 4. 2018 **16:45** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **17:30** Řeckokatolický magazín (149. díl) **17:45** Ars Vaticana (11. díl) **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **18:30** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **18:40** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:45** Jezuitské redukce v Paraguai **19:00** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (946. díl): 5. 4. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (946. díl): 5. 4. 2018 **0:30** Dětská Bible **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 6. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (946. díl): 5. 4. 2018 **6:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:55** Noční univerzita: PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D. – Křesťanství, vztahy a sex **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jan Pavel II. a pád komunismu **11:00** ARTBITR – Kulturní magazín (54. díl) **11:15** BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z Celostátní přehlídky církevních škol v Odrách [L] **13:05** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Buon giorno s Františkem **15:40** Víra do kapsy: Otec a dcera **16:00** Zpravodajské Noeviny (946. díl): 5. 4. 2018 **16:20** Putování Modrou planetou: Írán **17:10** Na pořadu ro-

dina (15. díl): Prožívání církevního roku se staršími dětmi **18:10** Můj Bůh a Walter: Víra a věda **18:30** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:35** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:40** Ars Vaticana (11. díl) **18:55** Neoblomný kardinál **20:00** Kulatý stůl (181. díl): Pečovat o společný domov **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční **22:35** Outdoor Films s Vojtěchem „Belo“ Špišákem a Petrem Filipcem (67. díl): Dobrák od kosti **0:10** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **0:50** ARTBITR – Kulturní magazín (54. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 7. 4. 2018

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prolinání světů **6:30** Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku **6:40** Odkaz vysočanských předků **6:50** Pro vita mundi (61. díl): MUDr. Zuzana Roithová, MBA **7:35** Zpravodajské Noeviny (946. díl): 5. 4. 2018 **7:55** Exit 316 (40. díl): Radost **8:20** Noeland (38. díl) **8:45** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **8:50** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **9:25** UNITED 2017: Zahájení festivalu United **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Barma – Bezmezná naděje **14:35** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **16:00** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční **16:25** Terra Santa news (288. díl): 4. 4. 2018 **16:45** Jánošíkove dni v Terchovej 2016 (1. díl): Hrajte mi, muzička, nebeský anele ... [P] **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **18:20** Sedmihlášky (20. díl): Pásló dívka **18:25** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:30** Buon giorno s Františkem **19:30** V souvislostech (224. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bártou, 2. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (19. díl): Klák – Lučanská Malá Fatra **21:00** Mezi pražci (67. díl): Duben 2018 [P] **21:50** Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktidě (2. část) **22:55** Mikroregion Třemšín (6. díl) **23:10** Papež Benedikt XVI. **0:05** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **0:50** Řeckokatolický magazín (149. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 8. 4. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Írán **6:50** Ars Vaticana (11. díl) **7:00** Arménie – Víra hory přenáší **7:30** Řeckokatolický magazín (149. díl) **7:45** ARTBITR – Kulturní magazín (54. díl) **8:00** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **9:25** Lidé, kteří milují život – Peru **9:55** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční **10:25** Mše svatá z neděle Božího milosrdenství: Vatikán [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (224. díl) **12:45** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:30** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bártou, 2. díl **14:15** Muzikanti, hrajte [P] **14:50** Missio magazín: Březen 2018 **16:00** Jan Pavel II. v České republice [P] **17:25** Obdarování – Otec Radek **17:40** Můj Bůh a Walter: Víra a věda **17:55** Sedmihlášky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:00** Noeland (30. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (41. díl): Pochybnosti [P] **20:00** Maktub **22:00** V souvislostech (224. díl) **22:25** Buon giorno s Františkem **23:25** Ars Vaticana (11. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 2. 4. o 20:00 hod.: Desiat Božích prikázani 2/2 (film)

Historický, Oscárom ovenčený, film Desiat Božích prikázani vychádza z Knihy Exodus a zobrazuje príbeh Mojžiša a vyslobodenie vyvoleného židovského národa z područia Egyptanov.

Utorok 3. 4. o 19:30 hod.: Fara v meste 3 (miniséria)

Často môžu o človeku veľa vypovedať aj obyčajné fotky. Spozná vďaka výstave Dievča z fary, kto je skutočne Kave? A čo Rudolf? Spozná silu modlitby, ktorú doteraz nezažil? Sledujte tretí diel minisérie.

Streda 4. 4. o 20:30 hod.: Fundamenty

Štvrté prikázanie a jeho naplnenie v spoločnosti.

Štvrtok 5. 4. o 16:30 hod.:

Kulmenie (Jozef Kováčik: Händel – Aleluja)

Aleluja je výraz, ktorý používajú viaceré kultúry na prejav radosti. Akési oslavné Radujme sa! Pre nás kresťanov je výrazom radosti nad správou o narodení Božieho Syna i nad správou o jeho zmŕtvychvstání. Händlovo aleluja z oratória Mesiáš sa spieva a hrá na celom svete. Skomponoval ho za podivuhodných okolností. A práve o tom sa dozvieme v novom, veľkonočnom vydaní Kulmenia.

Piatok 6. 4. o 18:35 hod.: Ježišove príbehy

2-dielny animovaný film pre najmladšie deti zo série Jesus Bible Stories.

Sobota 7. 4. o 20:30 hod.: Apoštol Tomáš / Blízko pri Ježišovi (film)

Pochybosti z neho urobili najľudskejšieho apoštola. I napriek prezývke «Neveriaci Tomáš» dokázal tento apoštol, že v skutočnosti bol Kristovi oddaný a veľmi v neho veril. Tomáš bol natoľko odvážny, že sa ponúkol zomrieť spolu s Ježišom...

Nedeľa 8. 4. o 10:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Nedeľa Božieho milosrdenstva, priamy prenos z námestia Sv. Petra, celebruje Svätý otec František. Komentuje a tlmočí Andrej Klapka.

Zveme všetky na **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, ktorá se uskuteční **8. dubna 2018**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlhá asi 7 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou nebo asi ve 14.25–14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) či v 15.00 hod. na mši svatě v bazilice na Svatém Kopečku. **Blíže informace** najdete na www.rodinnyzivot.cz. **Kontakt:** Marcela Řezníčková, tel. 587 405 250, mobil 720 110 750, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

V sobotu 12. května 2018 se uskuteční v městské hale v Nitre na Slovensku MODLITEBNÍ DEN KE CTI PANNY MARIE, MATKY VŠECH NÁRODŮ (zjevení Panny Marie v Amsterdamu). Je opět připraven kvalitní program z přednášek P. Paula Sigla, svědectví, adorací a modliteb. Bude možné vykonat sv. zpověď a vrcholem bude slavení mše svatě s obnovou zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Autobus z Valašského Meziříčí pojedje po trase Vsetín, Valašské Klobouky, Trenčín. **Přihlášky u Václava Chládky – tel. 731 621 222.**

Liturgická čtení

Neděle 1. 4. – slavnost Zmŕtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43
Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23
Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)
Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
2. čt.: Kol 3,1–4
nebo 1 Kor 5,6b–8
Ev.: Jan 20,1–9
(večer: Lk 24,13–35)

Pondělí 2. 4. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 28,8–15

Úterý 3. 4. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti*.
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,11–18

Středa 4. 4. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9
Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina*.
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,13–35

Čtvrtek 5. 4. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26
Ž 8,2a+5.6–7.8–9
Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,35–48

Pátek 6. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12
Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním*.
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,1–14

Sobota 7. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21
Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21
Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,9–15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. BŘEZNA – 7. DUBNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 4.		PO 2. 4.		ÚT 3. 4.		ST 4. 4.		ČT 5. 4.		PÁ 6. 4.		SO 7. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
SO 31. 3.														
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	576
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	576
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	576
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	578
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

CHRÁMOVÁ HUDBA

VÝBĚR Z CHORÁLOVÉ TVORBY
Johann Sebastian Bach • Uspořádal a redakčně připravil Mgr. Jan Kupka
České texty zpracoval z německých originálů Mons. Josef Hrdlička

Výběr z chorálové tvorby J. S. Bacha. Obsahuje jak chorály, které lze využít v různých obdobích liturgického roku, tak i chorály z Janových pašíjí, které je možno zpívat o liturgii Velkého pátku při čtení pašíjí. Většina chorálů je komponována pro čtyřhlasý smíšený sbor s doprovodem varhan. Některé chorály lze doplnit podle partitury smyčcovými či dechovými nástroji. U každého chorálu je zpravidla uveden text 1. sloky v německém originálu. Ve většině případů odráží český překlad věrně německý originál. U některých chorálů však byly použity jiné sloky, a tak se může stát, že se překlad nekryje s uvedeným originálem. Z původně většího počtu slok ke každému chorálu v němčině byl zvolen v českém překladu jen určitý výběr pro potřeby chrámových sborů v naší zemi.

Katedrální vzdělávací středisko liturgické hudby a zpěvu Olomouc • Brož., A4, 68 stran, 189 Kč

PO CESTÁCH VÍRY

VELKÝ OBJEV • NAŠE CESTA DO KATOLICKÉ CÍRKVE
Ulf a Birgitta Ekmanovi • Ze slovenštiny přeložil Jan Lachman
Odpovědná redaktorka Ivana Trefná • Předmluva kardinál Anders Arborelius

Manželé Ekmanovi prožili své obrácení jako mladí v prostředí luterské církve, Ulf se stal pastorem. Roku 1983, po návratu z pobytu v USA založil v Uppsale biblickou školu a vzápětí první sbor církve *Slovo života*. Nejprve se Ekmanovi silně vymezovali

vůči tradičním církvím, především vůči církvi katolické, avšak léta studii pramenů a mnohá setkání s „probuzenými“ katolíky v nich vyvolala změnu smýšlení. Proces hledání trval dlouhých dvacet let. Krátce po Ulfových šedesátinách manželé zažádali o přijetí do římskokatolické církve. Jejich krok vyvolal bouřlivé reakce po celém světě. Svědectví neseptali s cílem žít kontroverzi, ale z vděčnosti za vše, co je posunulo ve víře o krůček dál.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 132x189 mm, 208 stran, 299 Kč

KŘEHKÉ VZTAHY? • VIRY A ANTIVIRY V MANŽELSTVÍ

Mariateresa Zattioniová - Gilberto Gillini • Z italského přeložila Helena Tümová • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná
Předmluva don Simone Bruno SSP, psycholog pro rodinné vztahy

Dnes se stále častěji hovoří o křehkosti vztahu muž a žena. Je ale pravda, že jsou současné páry slabší než dřív? Nebo je tomu právě naopak - díky mnoha tlakům zvenci jsou „nuceny“ být samy sobě oporou, aby vytrvaly a dokázaly udržet fungující rodinu? Autoři knihy jsou přesvědčeni, že páry nebyly nikdy tak „málo křehké“, protože k tomu, aby manželé svou lásku zachovali, jsou doslova nuceni bojovat jako o život. Aby obstáli, musí se postavit intenzivním útokům jistých virů, které jsou produktem společenského prostředí, identifikovat je a vypěstovat si příslušné antiviry. Na konkrétních příbežích manželských párů může čtenář snáze pochopit, jak vzniká a jak se projevuje určitý virus a jak lze k němu nalézt „kompatibilní“ antivirus.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 135x195 mm, 104 stran, 199 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o. Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církveni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevech, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.